

УКРАЇНСКИЙ САМОСТІЙНИК

Часопис Союзу Українських Провінціальних Організацій (СУПО) в ЧСР

ЛІВЕРЕЦЬ, 1 грудня 1935

10

Виходить 1. кожного місяця. — Передплата річно 12 — Кр. — Окреме число 1 — Кр. Адреса Редакції та Адміністрації:
„Ukrainy Samostijnyk“ Rázdol 1, čp. 222, v Liberce. Рахунок поштової шлюзії в Празі ч. 68.210. „Ukrainy Samostijnyk“.

Авторитети, партійництво і бувші стрільці.

Стаття „Шукаво авторитетів“ в по-передньому числі „У. С.“ викликала сен-ред українського громадянства помітне зацікавлення і низку пресових та листових змісниць на адресу часопису щодо цієї статті — це свідчить про актуальність порушеної теми. Проте деякі партійники на неї навіть розгладилися, і, не опакувавши своїх степово-гайдамацьких почувань, звернулися до нашої редакції з лайликами листами та безпідставниками підозрінностями.

Зростаючу актуальність праці „Українського Самостійника“, підтверджують не лише десятки листів од працільників нашого діла, але в значній мірі також жива критика з боку тих українських гуртків і осіб, що дотепер залишаються (наслідком відсутності, партійницького заслідження чи якої золі?) не-працільниками до ідейних примусів і національно-демократичних прагненів широких лін бунів, стрілецтва і сучасного робітничества через українською еміграцією.

Ми не агадувамо докладніше про систематичне цуцування нашої редакції або Управи СУПО, які на протязі місяців провадилися дені, головно правої земляків, поза наших спинами в провінційних осередках і в метрополії української еміграції в ЧСР. Так само примишли на себе перед деяким часом не зупинчісті докладніше під безпідставністю і неправдивими наклепами, які друкували про СУПО і його часопис паризьке „Українське Слово“, а в інші і анонімний лист „Миколо-Кирилівського брачтва“, яким цими днями „обдаровано“ всіх членів СУПО.

Але жалій обкінчаними серед українців з приводу згаданої на початку статті примушує нас ще раз торонутися порушеної темі.

Праця наших бувших стрільців.

Наші стрілецтво розвочинило свою працю на українській землі не словами, а ділом, настільки власні груди проти ворожих куль. Цю, сьогодні так часто

замовчуваною працею, буда оборона свого народу, української землі та святої української справи від різних нападників, без огляду звідки вони тоді з'являлися. В тих військових діях часах справжні українські патріоти з аброзою в руках творили українське майство. Крuti, Чорні, Блазар та десятки інших місць майбутнього українського поломництва стали на вікі сін-дощами тієї праці для України, яку виконували стрілки й служнини лави українського воєводства: юнаки, стрільці козаки, повстанці... Це була та єдина ділніца боротьби, боротьби проти смерті, якій могли добровільно діяти десятки тисяч і сотні тисяч мовчазних і безпретенсійних, малоосвічених і фахово непіншколевих українських самостійників, зокрема стрілецьків. Стрілецькі маси тоді ще не піддавалися роакладення пілавані партійництва і знили Едину Й Спільну — Соборну Україну.

Проте ворона навала перемогла... Стрілецькі при відвороті були останніми...

В альянсах умовах еміграційного життя колишні українські стрілецькі маси їдеблішого срібля і мовчаннями зарібниками-робітниками. Чинило колишніх стрілецьких провідників пішли в підміні до оккупантів або, звеселені боротьбою за існування, забули про своїх, підлеглих колись, товаришів по долі й недолі. Партийні ж осередки цікавилися цими замедуваннями робітниками звичайно лише тоді, коли потрібували для себе „принципіальні“ мандати або привізи для членських ревстрій. Тих правильних українців, що безкорисно і без скованих думок приходили до осередків бувших стрілецьків, було дотепер не багато.

Розпочиначи громадську працю вже в перших роках перебування на чужині, бувші стрілецькі стали на шлях самодіяльності, само-організації та взаємнот допомоги. Ми повинні були власноручно вможливити, організувати і полегчити наше власне життя й співживти. І це робимо вже друге де-

сячиліття. Виконуючи нашу працю на місцях, ми знали і знаємо, що бувший стрілець, сьогоднішній робітник, найбільше всього потрібує порад, допомоги й потіхі щодо правно-побутово-заробіткових умов прожитку в чужій країні. Владивоючі вистави, академії й сходини або засновинки бібліотеки, оркестри, хори, руханкові товариства й подіб., ми прививали до задоволення національно-культурних потреб познань та на власні сили мало-освічених земляків. Хто знає сучасне життя адебільного безробітника бувших наших стрілецьків на провінції, той уявить собі бодай хоч частину тих труднощів, які постійно будуть сьогодні зростати на нашому шляху.

В нашій національно-громадській праці працювали й прагнемо ми співпрацю з усіма чесними українцями-самостійниками. Не питуючи хто і якот партії, ми радо відкриваємо двері наших домівок для тих українців, що хочуть допомогти чи у праці для України. Таких земляків ми сажі наніти шукамо. Ми шукаємо тих земляків, що власною працею й пласними громадськими діяльністю сподіються на відновлення діяльності стрілецьків, які хочуть придбати тисячі кандидатів на майбутніх проміжніх — збільші та в спільній праці.

Непоінформованість чи заслідження?

Це наше стремління не скотіла зробити, напр., працю „Трудова Україна“, що не мала для бувших стрілецьків і сьогоднішніх робітників нічого дещо, як наємніх з тихого самостійництва і глузування з їхніх собори-о-партійних думок і почущань.

„Тр. Україна“ пише собі: „непартийні не-самостійники шуклють авторитета!... З боляче! для кожного був. вояка справи обріться тим, чином тупі жа рти, — зброя, що в сучасній добі цілій український народ криється та кож і наслідком браку українських авторитетів. Ми не промиємої та їх

не поєднуюмо. Проте ми проти партійницького заспіллення і проти партійницько-політических малятств.

Ми проти партійництва, яке вислідовує очі діекти землемісникам настільки, що вони вона своята партійники загумінком не бачуть вже ані цілої українського народу ані цілості української справи. Ми також проти партійницького малярства, яке хоче "виволити" Україну... міжпартійними нарадами, угодами або законодавчими дебатами.

Ми ніколи не зачіпали ні "Трудової України" ані іншого часопису. В статті "Шуканко авторитетів" ми не нехтували ні партіями, ані "Тр. Україною", ані в партію. В тій статті ми висловлювалися діні проти поромової бадацької і партійницького заспіллення та за людей в природі, що єдині в стані стати авторитетами для буші стрільців.

Чи сприянці ветрівувала "Тр. Україна" видатися як нас?

Неваже ж це якщо прислів'я: підрити во столі, а вони відібнуться?...

Ще про авторитети.

Всі ми живемо в добі, коли розперевані дебавітіві з боку амбітників і болтунів ласкі на придбанені дешевими коштами ставниці "пронідника" і "авторитета", закриваючи перед очима і азіювані відразу руки діяльності і дуже корисного для загалу та активізму громадських працівників на еміграції. В таких переходових добах часом нарешті додільно

можна переждати, як розбещені "отажани" й партійницькі "жанді народу" вигаласуються собі до скочу та винну замовничу у питомій для них бездіяльності.

Наше становище.

Коли ми, набактиніці нерідко і був стрільців у сучасній добі, не цураємося праці серед наших побратимів по збройній відповіді, то не запихаємося на вікіпедію плачені громадські становища і за нашу громадську право не дістамо від нікого ні допомоги, ані стипендії. Ми також не розділюємо поміж собою ні посад у майбутній Українській Державі, ані не осмішуємо себе ролю "стаманів без війська", ніж щоб робити дівок в наших критиців. Але ті землемісники, що при легчих, ніж миши, умовах злетіть від праці на чужині, пімагають від нас, булих українських стрільців, визнати їх нашими "пронідниками", мусить насамперед потребувати для цього авторитет — а аз дуже заслужує його можливіо лише прошею для загалу і боротьбою за Україну. Всю легче займатися бадацькою і критикою, ніж самому робити. Легче також посыпати інших до боротьби а синому сидіти та пагідному місці. Ось так і власне вробують дівок амбітники профспілки в "авторитети". Проте такі методи підійшли лише активізовані вже розвинули, а тому неподібні "пронідники" їхні осередки часом можуть і оминути.

Свято Покрови.

Громада Кубанів в ЧСР, спільні на стиражі старинних аланських традицій, відзначила наявність Святої Покрови. День 14, жовтня, а по народній підсумку зустрічі урочистості відбувся у Православній Катедральній Храмі в Празі і в тій же день в 19. годині Тишинські Святині своїх членів і чисельникову гостину. Між зустрічними жінками було побачено кубанських і донських волохів, українок із всіх земель України, білорусів, грузин і чехів. Священик відкрив зустрічні голови інш. П. Дмитренко, вступив проміж ноги голови інш. др. В. Курганський, які високо характеризували до кубанської волохи, що вони черпали національну пожежу і свогідні про своїх дідів і бабців. Дослідник заключив: "Держтеся, і працюйте а кожного уздовж серед, піднайдіть на своїх річкових роду рою", після чого брати брати й бірніть нехайко інан другого, бо в усіх нас одна доля, одна віть, — візволіти і неподалік нашу дорогу батьківщину, сюй річний край Кубані!"

Святочний реферат зачитав секретар інш. В. Васюк на тему "Національно-ідеологічне значення Святої Покрови в історії Козацтва". Він зазначив, що велике значення мало Свята Покрова в старовині в українсько-казацькій силі. Під час відомості про історично-церковне походження цього свята та його згадування в традиції. Дослідник згадував підсумок українського-кубанського казацького, величного державництва і патріота Миколи Степановича Рильського, якій пагану в Ристові, а руки наших національних і нашого рідного краю Кубані відібрали. Це той, котрий від голови Кубанської Нікольської Ради, виступив у 1917 р. представником України. Це той, котрий в своїх проповідях не двоючно згадував хін в Кубані з чого хоч, а присутні казаки одобрили бурзянським підсумком: "Цікаво! Слава! Ура!"

З присутніми зустрічали: ген. Омелянович-Павленко, котрий широ вітав від Української Комбатантів в ЧСР за побажання, щоб і на ділі оберігати наші українсько-казацькі традиції. А. Г. Міларенко у своїй вулії промові привітав від Українського Комітету в ЧСР із висловом радості, що верхи молоді кубансько-казацької генерації так високо відберуть та спорідніть традиції гени Запорозьків. Честь і слава та др. В. Фричев скла проповідь від УВРС та по братській розумінні, що собі уважи кубанським казакам будуть малі клопоти і ні він відчує свою національну спорідненість, али почух, що в часі світової війни

Серед деяких львівських інтелігентів "авторитетами" починають ставати вже і мініпартійні українські переклички, для яких міродатно служить відсада китайців на Наддніпрянщині в 1917-20 рр.: "Большевік платіт — ходи стріляєт", "Денікін платіт — ходи стріляєт". Це вдале й потрібне означення одного із явищ нашого сучасного політичного безладу, означення, яким проблеме гумористичні "Комірам", на жаль, виходить заради далеко інша мені властиного гумору і став певним почитним для пануючих міжпартійних українських відносин.

На еміграції жаємо "ходів" подостатком. Від "УНР" або "УНДО" через "ОУН", всякого року соціалістів, гетьманців та інш. Такі "ході" миняють свою "ідеологію" або партійну принадлежність, як тільки новий вітер повіє. Але серед нашого робітництва таких явищ майже нема. Коли ж вони іноді і траплються, то для загалу майже без щодо. Проте політикансно "ходів" серед нашої пропівній інтелігенції діють истинно і на нас, бувші стрільці.

Наша "безпартійність" (хоч серед нас є також членів партій) загалом не скодиться, але партійницька вислідність деяких осередків шкодить і навіть, що бажали б бачити всіх українців у дружньому, братському гурті.

Ми працюємо авторитетів інвоміж тих українців-самостійників, що працюють і жертвують для Самостійної Соборної Української Держави.

кубанської солдати в Гільчині співали рідні українські пісні.

Падло промовив Українського Святої Стрільців привітав В. Греськів від СУВО і Ред. "Українського Самостійника".

Далі виступали з привітаннями доньки голови: П. Михайліцький від Донської Козачо-Демократичної групи, останній підлерестін: свою відповідь, що кубанці які отверзалися і злили пройді у молоді руки, поклони до ленів своїх "зарубіжних старілів", що за жили у донці не сталося, а однак в іншій надії, що донці підуть за привіладом кубанців.

По офіційній частині свята, котре пройшло дуже уроочисто, завдяки гончарські гутти праці старовинних кочівників після до пізнього вечора.

10-літній ювіле БУВРС в Німецькім Яблоннім.

З початку 1925 р. в часі найбільшого розпорювання і дезорганізації серед української еміграції, привезено після відкриття, що так заспівуються інші укр. т-во. На дінь 3. II. 25, була скликана в Ліберці збора української еміграції з Ліберцем і окресті, за яких залежала участь чорноряз-членів делегації в Німецького Яблонніого. Делегати були дуже розгоряні, бо думали, що Ліберець, дістя Ів. Ів. що донці підуть за привіладом кубанців.

Та всім та водоріз унічальні заслуги, що відібрали від УВРС в 1925 р. скликано власними силами збиральні збори, за яких засновано "Бюро Укр. Сел. Сільськ." в 11. жовтня того ж року, ізізбувши перші загальні установчі збори.

В 1927 р. заявив привіт Голова Комітету Укр. Сел. Сільськ. в Празі. Він Яблонніцький фінанси не стоять із залишеннем руками лише статі, на першій конференції, до творення УВРС в ЧСР...

В дніх 9—10 листопаду ц. р. піділ смт-кутівській десетитисічній конфед. На 9. XI. урядила Чеська Окріття Комісія в честь цього ювілею чесько-українському вечірку на якій виступали з докладами чеською мовою: др. М. Дольничані — "Короткий нарис українського відродження" та др. В. Фричев — "Чесько-українські відносини від початку до сьогодні". Вечіркою дуже гарно та діли звичаї, що тут треба уважати частину та в іншій місцевості, де лишилися українські сільські.

Всіх пристелів українського народу та його національних змагань Вечірка затяглась до пізньої ночі.

Дні 10. XI. перед полуднем відчинив голова відділу Високі сметні збори та крізьниця антистинні українські збори з членами організацій, потім заприєм до віческої зразіді: проф. Палінців (глава УВРС), Крікієв (голова Народної ради піонерів-чеської), др. Сушицького (голова Т-ва опіків над молоддю), др. Урбіца (голова Освітньої комісії) і др. Дальниченко з Праги.

М. Ваків у воротному нарисі зисував деснільською працею відділу. Указав на сиріїв розбіття організації, чи з права та і з ліва, а зем, залишкою організаціонасті і арізости всього членства — існ. атаки успішно відбити. Залишивши, що тільки організація виконує працею не лише серед українців, а здобула собі також признання і пошану серед чеського громадянства, в не доказ — ці дружні відносини. Віддає манії наступній місці в усіх українських культурних і доброчинних організаціях.

В усіх привітах чеські представники піднесли заслуги відділу для ознайомлення їх з українським рутом і побажали Українському Народному успіху у його визвольній боротьбі.

Від українських організацій склали привіти: проф. Палінців від Управи УВРС і Укр. К-т, др. Дальниченко — Т-ва "Будість" в Празі, І. Переч — СУПО і НУВРС в Терезії, І. Мельник — НУВРС в Ліберці, Терезіан — НУВРС в Ма, Болеславі, Ю. Костянтин — НУВРС в Мімой, др. Фричев від секретар УВРС, а залинич В. Греськів від Ред. "Українського Самостійника" і Укр. Спілки земляків Гінзбург в Ліберці зловажи: "Все вперед, всі вперед!"

Писані привіти виспівали від Чесько-української Т-ва в Мл. Болеславі, Управи СУПО в Граді Краліце, Т-во Укр. інж. в Празі, Т-во Укр. Пісні в Празі, Укр. Діло, Т-во в Ліберці та родини Босацьких в Раковіці.

Святів "Не пора" та "Ще не зверла" зачленено це небудінне свято, а якого пізньосіческого учасника розходилися відізді на країні будуче.

Листопад був місяцем українських інвалідів. Чи не забули ви хоч на бувші, чет. М. БІЛОКУРА, інваліда без обох ніг, котрий терпить холод і голод, бо не дістаети жалюїсталої допомоги.

Листопадові свята.

Прага. Укр. Т-во «бдість». Т-во Укр. Іном. Укр. Комітет, Т-во Чесько-Українська Книга і ВУВРС відсвяткували «Першого Листопада» дні 31. Х. п. р. в Народній Домі Прага-Сміхов. Промови: пр. Дольницький, А. Макаренко, інж. А. Гальський. З приватною виступами: інж. В. Васюк від еміграції в Польського Кракова та В. Гресльє від СУПЕ.

В цю року було висвячено велике значення листопадових подій на всіх українських землях. А. Макаренко вгадав, що прийшло листопадове відзначення української громаданськості і урядові кола в Києві.

Участь в святі дуже велика (її було же більше 100 присутніх). Очевидно в Празі це також уже відзначалося число?

Захід XIV пласт. куріні (СУПЕ) відправлено дні 1. XI. п. р. на українській стрілецькій могилі на Ольшанській кладовищі пам'яті. Панахиду відслужили гр. кат. синодичні, спільні муж. кор., котрій по панахиді прославив «Журавлі!». По боках могил стояли почесна сторожа пластунів і пластунок в пласт. убраних. Могила була прикрашена героями трибузом, зеленим та вітязем.

Пласт. Північний заснував у своїй провінції значення могил українських борців на чужині, як чин засну будуться Українськими Державами.

До урочистості придушилися велике число вікових чоловіків, українські були на жаль дуже мало. Доносувач в привітанні писав: «Поблизу я раз піднімався на Листопадове Свято до Праги цього дуже жалю. Побачивши я не північна українська країнка волонія шукав пам'ять тих Борців на землях яких постала ЗОУНР. Присутніх українців на панахиді не більше ніж 30 чл! — перекинув самий волоніян!...»

Ужгород. В ужгородській масловицькій церкві величано відсвятковано пам'ять полеглих українських Борців за волю України. Дні 1. XI. п. р. в 9. год. була торжественна Служба Божа з панахидою, котру відпірала протоієрей Гаджета в аспекті місійного духовенства. На торзі цієї хору під провідом проф. Шуропського з Праги і демісійного хор учителівської семінарії під провідом о. Волинського. В 15. год відпіралося панахиду за стрілецькій могилі. Від 17. год прибудували на стрілецьку могилу пам'ятник літератору інтернату о. Васильківі від проводом (нам дуже добре відомо) о. Христофора Мишленського ЧСІВ. Зі ювілеєм другої панахиди. В 20.30 год. відбулася академія «Приєднання».

Мукачево. У касельському монастирі відпіралося дні 1. XI. п. р. в 16. год. торжественну панахиду за українськими Борцями. Церква була гарно прикрасена, но середині встановлено амбулу. Панахиду правило 50 монахів під провідом ігумена о. Іоанка, котрій виголосив відкриту промову.

На панахиді було багато українців, а особливо відвідувались сиюючі участі Торговельна Академія.

Прир. Г. д. Чеслії і слови нашої української во. Всесвітньої же були скромні, але відповідно прістрої!

Львів. Українські організації в Львові: Український Дім, Т-во, Філія Укр. Громади і ВУВРС відсвяткували спільною програмою «Першого Листопада». Дні 1. XI. п. р. відпіралося членство під керівництвом д-ра Гарматія по присутності українських і польських громадянських організацій. На гарно відрізняючіся за зовнішнім виглядом, котрих число досить велике тридцять, скінчилася скандич до півночі ночі.

Дні 2. XI. в 20. год. в бібліот. напівнічній салі «Лінненого Дому» почалися скінчичні акції. В програму входили: Виступи: інж. (І. Шимерман), реферат (Ф. Федорко), декламації польських дітей (В. Федорко, Мареслав і Анна Бенчко). Духовна пропетра Укр. Дімом, Т-ва відпірала пісня українських і чужих відомих, а Е. Яблонська висловила скінчичні слова горю на пластируючи зробленім символах. Скінчичні музика українським гімном. Скінчичні мало великий моральний успіх!

Українські ліберальні еміграції, котрій відвідалися відзначати серед цієї панахи обстини всіх в Празі, бо оти живе як чоловік в ім'якою, не відчайти від молотом і киялом, інші не симпатизують національним з їх програмою не відзначалися б і в Празі!

Пізень. Перший Листопад відзначала українська «СЧ» у Пізені скінчичні обстоані, на них віголосив реферат інженер Микола Бойкеніч, А. Тусін відзначав, що Микола Бойкеніч і він відзначав, член Української Національної Ради брав відзначну участь в українських відзначеннях та послугову тиго, щоби

в його 60-ліття відзначати його заслуги в країні на еміграції. Інж. Краса у своїх «спогадах пам'яті грофесії» інженера Миколи Бойкеніча, заради яким відзначається йому в листопадових діннях заняті Харів «Цицільний» та інші начальники отримали в Самборі Микола Бойкеніч збирало матеріали і будував «броневик». «Цей броневик відзначався броненівкою, якій мені не відінісено працьовиту» відзначає Краса. «Цицільний» не тільки збудував броненівку, але особисто послуговував його при нападах на війська. В одній боях пробили ворота вуліці з броненівкою сіяти, гарматна сірина розшибла хотел і броненівкою верхнє тіло в одній зінній чоловіком, якого життя дивом збереглося, чим був М. Бойкеніч.

На еміграції М. Бойкеніч, живучи як північно-західний урядовець, не склав рук, не багато вінничан. Слізять за найменшими рукоюм українського життя, організував в Пізені «СЧ», котре добре ім'я українських рухівців і в гордості українського січового рука за еміграції!

Від Редакції. Пане Микола Бойкеніч! З нагоди Вашого 60-ліття привітуйте їз нас сердечну подяку за минуву і цілі побажання на будуще! Честь і слава українському Борцю!

Пам'ятник Українським Борцям в Нік. Яблоніні.

Німецьке Яблонне. ВУВРС в Німецькій Яблонні відсвяткували Перший Листопад по-домашньому віднівши під українській пам'ятник і в рамках членських зібрань відповідним рефератом.

Мост ВУВРС в Мості увінчавши, набути воно перше за час скінчичні, так велично чудовіштій Листопад, як цього року. Дні 3. XI. п. р. почалося скінчичні Служба Божа в костелі св. Вацлава, котру відслужили о. Говін. Церковна не дуже жала, однак не могла помістити всіх вірних не українців так і членів.

По скінчичні обстоані в 14. год. відкрив голоси ВУВРС о. Петрові скінчичні академію привітання гостей. Реферати вітології К. Буковській, др. М. Галага і В. Гресльє, котрі були перепідписані дітичними декламаціями. Цілій ряд дітей, які «дитячі садів», першіні відразу скінчичні присутні, котрі віголосували свої скінчичні, а деякі пам'ять треба було постійнити як на стільце, щоби від скінчичні та бачили. Це були діти: Жак, Веліканович, Яніна, Жиличевського, Кручів, Кушнірув і т. д.

Паночин Техніческій (пісні), Янік з дружиною (пісні) і хіцієній хор приспівали по кількох українських народніх і стрілецьких піснях. З прінципом відзначання 1. Першої від ВУВРС в Літомишлі і інж. Василюк, котрій моя іншію сказав: «Хлици, наші шаблони зараховані, приходить час, що мусимо та лінії аністрити, і різко вона обійтися самі їх собі».

Скінчичні скінчичні скінчичні.

Наши сини земляни в Градзіві, котрій судили не судять чому брати участь у відзначенні скінчичніх українського народу, приспівали і призначалися до відразу дуже уважно, а українська кров починала «трати та жилі». Поблизум було б, щоби наші земляни в Градзіві відзначали більше українських вітязів.

Градець Кральове. Відділ СУЕ в Градеці Кральові відсвяткували Перший Листопад дні 3. XI. п. р. скінчичні скінчичні. Складни відірви пізною проповідю голова т-ва М. До-

рундин, інженер Д. Осич і Е. Плакат у своїх рефератах висували листопадові події відзначували заслуги Українського Народу за свою соборність і самостійність. Інж. Осич закінчив свої реферати словами, що же мусимо ще більше в напруженіше працювати для Українського Народу, організовуватися тісніше та бути кожної звілі готові як лицарі коня!

Пожертви переслані через У. С.*
(в коронах чеських).

На преселій фонд У. С. О. Слуха 30-; М. Якубікський 20-; др. І. Вінє 20-; М. Сарій 20-; інж. А. Моравко 20-; В. Марійчук 20-; інж. А. Сабіт 20-; С. Чайді 20-; інж. С. Шварцан 20-, інж. В. Кудлан 15-; др. С. Задребельний 13-; др. Р. Мішевич 12-; о. В. Гомін 10-; др. Н. Білик 10-; інж. З. Біло 10-; др. А. Ольшевський 10-; др. В. Зелений 10-; др. І. Милько 8-; інж. Е. Ганівський 7-; інженер М. Бойкеніч 5-; Т. Коломбет 5-; др. Й. Вергум 5-; К. Пішакін 5-; др. Левитин-Левінський 5-; др. П. Геронка 5-; інж. А. Дінка 5-; І. Іанек 5-; Г. Ткачук 5-; інж. А. Томашевський 5-; інж. Д. Пінкар 5-; інж. А. Пасічник 5-; інж. А. Хіока, Г. Стройський, І. Черіба, інж. Ф. Сербін, інж. М. Загрипівський, Т. Зандъ 5-

Для інваліда чин. А. Балакури: др. М. Галант 20-; Т. Коломбет 10-; др. інж. А. Кончоба 5-

Для будови пам'ятника в Івано-Франківську: др. М. Галант 20-

Джакумо! Хто далі?

Комітет будови пам'ятника в Івано-Франківську дали ще жертви (в коронах чеських): збірній лист відділу СУЕ в Градці Кральові 125-; (М. Дороздик 20-; інж. д. Осич 15-; В. Кінчук, І. Федір, М. Старанчук, Г. Чаків, М. Гнатинський 10-; А. Петренко, Ф. Сєредіч, О. Нундер, М. Ірошко, інж. І. Павлака, М. Собоцький, В. Кунінський 10-; Качмар 5-; і Стефанів 2-); інж. П. Ільїнський-Куликівський 20-; др. С. Крикунівський 20-; брати Бабота ІГ-; М. Задарченко 10-; Мрзленко 10-; інж. С. Весочинський 10-

Комітет душу! Хто черговий?

Лист до Редакції.

Союзу Українських Пластунів Емігрантів

до Редакції «Українським Спільнотами» в Парижі.

Прошу не відмовити повідомити таке спростування в лінзі зі статтєю відміненою в «Українській Самостійності» ч. 8—9 в літі 1935 р.

З огляду на те, що в українській пресі відзначають пам'ятки про участі СУЕ в Заді українських організацій у Младій Болеславі дні 15. IX. п. р., поданою до подозр. що Ковандз СУЕ, якого не уважають підприємницями, відмінною зі своїм статутом та резолюціями ІІ. Надзвичайного Заду, СУЕ, як організація не може занепускатися в нікіті політичних явищ.

Звернімося до д-ра І. Куркіна стверджуюмо, що він не був членом СУЕ.

З поважанням за Комітет СУЕ.

Р. Літинський п. р. Оксана Галінівна п. р. комендант. секретар.

Від Редакції.

Неподруковані рукописі не звертаються і з приводу них Редакція не відповідає. Редакція листерієві та право скорочення та наприкінці всіх рукописів. Редакційне зіставлення 20. квітня місяця. За осоладження Редакції не відповідає. При всіх листівках долучити листівку обі 1 корону поштову марку на відповідь.

Радісна вістка.

24. листопаду ц. р. святкувало в Чернівцях на Буковині українське спортивне товариство „Довбуш“ 15-ліття своєї діяльності. Українське громадчество в Чернівцях під проводом діячів Д. Заловецького урочисто відзначало ювілей цієї корисної організації.

Справа фізичного виховання українського народу на загальний була у нас авансально занедбувана. Дипломовані інтелігенти та претенденти на „проявленість“ у нас здебільшого не любили займатися спортом гарту тіла і духу українців. Спільними вчинками з цього майбутніх правили були у Галичині органи розрізнення, січових та інших руханково-спортивних товариств. Найчільші органи в цій дільниці „Сокіл-Батько“ провадить уже 42 роки свою загально-національну діяльність. Особливо відзначився в його роках проф. Іван Боберський, що став батьком української руханки. З сокільських рядів вийшли і такий визначний учесник визвольної боротьби, як Сем'ю Горук і майже ціле Українське Січове Стрілецтво. „Сокіл-Батько“ прискладав всіх зусиль, щоби використати наприкінці „Український Майдан“ — єдиний національний український майдан, котрий має стати центральною площею для руханково-спортивних і жасон-грижадських змагань українців під Польщею. Проте цей майдан досі не прийшов у повну власність українського народу.

Особливо радісна вістка з Буковини про заснування при „Довбуш“ секції руханки і легкої атлетики. Товариство залучило собі модерну руханкову салю і досвідченоого інструктора.

Рівночасно Буковинські руханки і спортивні заліщівці спільно заснували „Національного Українського Олімпійського Комітету“. Слід побажати, щоби наші руханково-спортивні центри в краю та на еміграції належно зупинили над цією важливою і важкою справою.

Передовісія батько Боберський мав бути слово!

На XI. Міжнародному Олімпіаді 1936 р. у Берліні вибираються десятки українців з краю та чужини.

До читачів і прихильників.

Дозвольте, що ця разом поговоримо про „ваші“ та „наші“ справи, щоб про „Українського Самостійника“ і його читачів, а головно післяплатників.

Миши моюлі рік від появи „Українського Самостійника“. Зродила його тверда воля побороти зло, яке що раз більше поширюється в рядах української еміграції. Кому було дорого наше колишнє хоробре стрілецтво, а тепер ровноюше бідне та безробітнє робітництво, той не міг бездіяльно приціплютися до того, що навколо діялося, але мусів, хоч бій і голірух, будувати греблю тому розобраторі, що опанував і опановує наше еміграційне життя.

1. березня ц. р. з'явилось перше число „Українського Самостійника“. Покликали його до життя не капіталі, але гаряча інера в святу справу. Грошей ми не мали, щоби видати перше число, проте на це спромоглися заходи однинці, які вже по вінду третього числа опустіли руки, залишаючи нас в маєтку... не познані 35 Кч. Все ж ми рук не склали і дотепер під нашого обов'язку не відішли.

Українська еміграція прийняла „Українського Самостійника“ прихильно, проте виникли і критики. Одні купували нам букварі, щоби ми вчалися читати, інші звону хотіли, щоби так писати, як вони бажають, треті і ніби то гроши „общили“ (та не дали), четверті — ціла політична партія з 13 осіб — напивали безпартійних стрільців напід „хоромах“ і „теньдитами“, п'яті — хай Господь боронить... Ми але піднімали очі в гору та думали над словами Ісуса Христа: „Отче, прости м'я, бо вони не знають, що роблять“.

З привінчаною мусимо залишити, що крім бідного стрілецтва віднеслася і частина нашої дипломованої інтелігенції до „У. С.“ дуже прихильно. Завдяки громадській підтримці вдалося нам зберегти до кінця року, хоч і з малін боргом.

Тепер слово за Вами, Панове Післяплатники! Боргу нам ніхто не подарував і ми його мусимо заплатити. Нам буде дуже непримінно, коли нас потягнуть до відповідальності наші вірні, що мають так членоно просити не будуть, як ми Вас...

С В І Д О С В О Г О !

ХТО ЦІКАВИТЬСЯ НОВИМ ЖИТТЯМ?

Як раз вийшла книжка дуже цікавого змісту вже з другому гарному бібліофільському виданні.

-
- написав П. П. ЗОЛОТОЛИПА.
 - виданий видавництвом „СІБСТА“ Петра ПОДЛІСЬКОГО Прага VIII.
 - в це спомин на минулі, перевинання грізних часів нашої революції і погляд на будучину.
 - та цінна книжка не повинна уникати бракування.

Ціна лише 15 Кч.

Всім привільникам книжки подається до ласкавого відома, що це саме видавництво улаштує і доведе Вашу видану, факсімілію, токарську і громадську бібліотеку, тільки найменше і найцінніше літературної спадщини в історії життя. Особливі стиснені книжки додаються на вагінки таємничих або місцевих ратах. Найближчим і майбутнім друкарським друкарським на Різдви Святої Іоанни друкарською від Петра ПОДЛІСЬКОГО, Прага VIII, Староміська 147.

ПОВІР АВТОМОВІЛІСТИ!

АНДРІЙ САВЧУК

LIBEREC, ONDŘEJOVSKÁ, 14.

Заступник фірми „NAFTASPOL“
доручує одину значку „САР-ОЛ“
Замовлення листаком. Там
що вислуються за це обов'язково
15% відсотки за оф. цін. Франко —
кошти стачі. При більшому
замовленні жадайте перему оферту.

OBSAH: Astority, stranictví a býv. bojovníci. — Svátek Pokrovu. — 10-letí V. U. V. R. S. v Něm. Jablonněti. — Listopadové slavnosti. — Radostná zpráva. — Do řetězů. — Družstvě zprávy.

„Ukrainskij Samostijnyk“ vychází 1. každého měsíce. — Majitel a vydavatel Slezské ukrajinské organizace v Liberci. — Odpoředník redaktorka Anna Langrová, Rapprechtice č. 471 u Liberce. — Ridi redakční kresl. — Adresa redakce a administrace: „Ukrainskij Samostijnyk“, Rapprecht 1, Liberec. — Novin. sažba povolená red. post. a telegr. č. 46177 VII-935, podávací pošt. úřad Liberec 3, Tiskárna František Loo, Praha-Vinohrady, Americká 41.